

ἐπιβλητικῇ ἀληθῶς, ὡς τοῖς ἀνατολίταις ἐκείνοις, οἵτινες χρῶνται τοῦ χάσις διὰ νὰ ἀπολαύσωσιν ἄλλης φύσεως ὄνειρα, καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐξαλείψω ἀπὸ τῆς μνήμης μου τὴν μορφήν, ἣτις ἴστατο πάνποτε πρὸ ἐμοῦ, ὡς τύψις συνειδότος, ὡς μαγεία. Ἀδύνατον νὰ διαφύγω!

Ἐρωτῶ ἐνίοτε ἑμαυτόν, ἐὰν ἐγώ, ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί, μέλος τῆς παρισίνης Ἰππικῆς Λέσχης, ὁ ἐμμανὴς ὕλιστής, δὲν διατελῶ ὑπὸ μαγγανίαν. Αὐτὴ ἡ χωρική, αὐτὴ ἡ Σολάνζη, ἣτις ὤφειλε νὰ ζῇ ἐν τῷ σκότει, ὡς τόσαι ἄλλαι, νὰ μὲ σύρῃ οὕτως, ὥστε καὶ ἐγκλημα νὰ διαπράξω διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσω, καὶ νὰ μὲ καταλάβῃ οὕτως, ὥστε νὰ φοβοῦμαι τὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου ἐπιρροὴν αὐτῆς. Ἐμεινα μακρὰν τῆς ὅσον ἡδυνήθην. Πρὸ ἑξ μηνῶν ἐπὶ τέλους παρασυρθεὶς ἀκουσίως μου ἠθέλησα νὰ τὴν ἐπανίδω· ὅταν τὴν ἠτένισα μοὶ ἐφάνη ἄλλη. Δὲν ἦτο ἡ γυνή, ἣν ἐγνώριζα ἡ μᾶλλον ἦτο, ἀλλ' ὠραιότερα καὶ μεταμορφωμένη τὴν κατέστησας ἀριστοῦργημα κομψότητος καὶ χάριτος.

Μετεμορφώθη μόνη, καὶ μοὶ ἀπευθύνετε ἐπαίνους, οὓς δὲν ἀξίζω τὸ θέλγειν ἐν τῇ νεάνιδι ταύτῃ εἶναι ἔμφυτον καὶ δὲν τὸ ὑφίστασθε μόνος. Βῆμα δὲν κάμνει χωρὶς νὰ στρέφονται πρὸς αὐτὴν πάντες καὶ πᾶσαι. Ὑπῆρξατε εὐτυχὴς ἐν τῇ ἐκλογῇ σας... Ἀνεσύρατε ἐκ τοῦ σκότους ὅπου ἐκρύπτετο ἕνα μαργαρίτην. Ἀλλ' εἶναι ἐπίμονος· ὅ,τι θελήσῃ τὸ θέλει καὶ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ κατισχύσῃ αὐτῆς.

— Ἐχετε ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροὴν τινα.

— Πιστεύετε ὅτι δὲν μετεχειρίσθην αὐτῆς; Δὲν ἐδοκίμασα ἐκατοντάκις νὰ τὴν πείσω πόσῃ ἐπιρροὴν ἔχει δι' αὐτὴν ἡ διατήρησις τῆς εὐνοίας σας; Συνεζήτησα τὸ πρᾶγμα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστεύσετε, μὲ ἀρκετὴν ἐπιτηδεύματα. Τῇ παρέστησα ὅτι εἰς Παρισίους μόνος σεῖς τὴν ὑποστηρίζετε, ὅτι ὑμεῖς κατεβάλατε τὰς πρώτας τῆς δαπάνας, τὰς ἄλλως τε καὶ λίαν μετρίδας, ἃς τὸ ὁμολογήσωμεν· ὅτι πιθανὸν ν' ἀποσύρῃτε τὴν ὑποστήριξίν σας καὶ τότε θὰ ὑπεχρεοῦτο νὰ στερηθῇ τῶν πάντων διὰ νὰ διαθρέψῃ τὸ τέκνον τῆς καὶ ὅτι ἴσως θὰ ἐφθανε ὅπου οὔτε κἂν ὑποπτεύεται. Μάταιος κόπος· οὐδὲν τούτων ὠφέλησε. Πραεῖα συνήθως, καθίσταται δυσάγωγος ὅταν τις ἐγγίσῃ αὐτὸ τὸ θέμα.

— Τί σας λέγει;

— Ὅτι θὰ παραιτηθῇ ὅλων· ὅτι δὲν τῆς λείπει τὸ θάρρος· ὅτι ἔχει ὀλίγας ἀνάγκας καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ κερδίῃ ἐντίμως τὸν ἄρτον τῆς καὶ πιστεύει νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐπιτηδεῖα, ἐνεργητικὴ, οἰκονόμος, ἔμαθεν εἰς διάστημα δέκα καὶ ὀκτὼ μηνῶν ὅ,τι ἄλλαι δὲν κατορθοῦσι νὰ μάθωσιν εἰς διάστημα δέκα ἐτῶν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ νὰ σας εὐχαριστήσω ἀνέλαβα νὰ τὴν τελειοποιήσω, καὶ τὸ κατόρθωσα.

— Δὲν μοῦ λέγετε ποῦ εἶναι;

— Εἰς Κορμέλι.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν.

— Νὰ ἴδῃ τὸ τέκνον τῆς· συνήθως μόνον τὴν Κυριακὴν πηγαίνει· ἀλλὰ σήμερον ἔλαβε τηλεγράφημα τῆς τροφῆς, τὸ ὅποιον τὴν ἀνησύχησε καὶ μὲ τὸν πρῶτον συρμὸν ἀνεχώρησεν.

— Τὸ ἀγαπᾷ λοιπόν;

— Οὐδέποτε λέγει τί περὶ αὐτοῦ· ἡ κόρη αὕτη εἶναι αἰνίγμα· πιστεύσατέ με, τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ παραιτηθῇτε.

— Μοῦ ζητεῖς πολλά. Δὲν εἰξεύρω ἂν ὑπερηφάνειά ἡ ἔρως ὁμιλοῦσιν ἐν ἐμοί· ἡ ὑπερηφάνεια τῆς, αἱ περιφρονήσεις τῆς μὲ παροξύνουν· καμμία θυσία δὲν θὰ μοὶ φανῇ μεγάλη διὰ νὰ τὴν ἐπνευστήσω· δὲν εἶναι κτήμιά μου, διὰ τοῦ δικαίωματος τῆς κατακτήσεως;

— Θεέ μου! Τί ζέσις.

— Ἄς ἴδωμεν, Φελισίς, εἰσαι ἀφωσιμένη εἰς ἐμέ;

— Ἀμφιβάλλεις;

— Χαίρω. Τί ζητεῖς διὰ νὰ ἀποχωρήσῃς;

— Ὡρισα τὴν φιλοδοξίαν μου εἰς ἓν ἑκατομμύριον· βλέπεις ὅτι εἶμαι μετριόφρων.

— Πόσα σας λείπουν;

— Περὶ τὰς διακοσίας χιλιάδας.

— Ἐχεις πίστιν εἰς τὸν λόγον μου;

— Ἐπρωτίμων μίαν ἔγγραφον ἀπόδειξιν, διότι ἐνίοτε λησμονεῖ τις.

— Δός μοι χάρτην.

— Ἰδοὺ ὅ,τι χρειάζεται, εἶπεν ἐκείνη, φέρουσα μικρὰν τράπεζαν ἐνώπιον αὐτοῦ. Τί θὰ κάμετε;

— Περίμενε.

Ἐγραψεν ἐν τάχει τὰς ἐξῆς γραμμάς καὶ τὰς ἐνεχείρισεν εἰς τὴν ράπτριαν τῶν νεωτερισμῶν, ἣτις τὰς διέτρεξε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ:

«Καθ' ἣν ἡμέραν ἀπολαύσω τὴν συγκατάθεσιν ἣν ἐπιθυμῶ θὰ σοὶ μετρήσω τὴν ποσότητα 200 χιλιάδων φράγκων.

ἹΠαρίσιοι, 11 Ἰουνίου 1869.

ἘΟΛΙΒΙΕΡΟΣ ΔΕ ΤΑΝΝΑΙ.

— Εἰσαι εὐχαριστημένη;

— Μὲ καθυποχρεώσατε ἐν τούτοις θὰ ἐξήτουν μικρὰν τινα τροποποίησιν.

— Ποίαν;

— Μετὰ τὴν λέξιν «ἀπολαύσω», προσθέσατε «ἐν οἰοδήποτε τρίτῳ».

Ὁ μαρκήσιος τὴν ἠτένισεν ἐπ' ὀλίγον.

— Διατί; τῇ εἶπεν.

— Διότι, εἰς ὃ σημεῖον εὐρίσκεσθε, δὲν δύναται τις νὰ προεικασῇ ποῦ τὸ τρελλὸν αὐτὸ πάθος θὰ σας ρίψῃ. Ἀλλως τε τοῦτο εἰς οὐδὲν σας ὑποχρεοῖ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ διεκδικήσῃ διὰ τῶν δικαστηρίων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς σας. Μόνον ζήτημα τιμῆς ὑπάρχει μεταξὺ μας.

— Φρονεῖς ὅτι θὰ νυμφευθῇ τὴν Σολάνζην; ἡρώτησε μειδιών ὁ Ὀλιβιέρος.

— Διατί ὄχι, εἶπεν αὐθαδῶς.

Ἐκίνησεν ἐκεῖνος τὴν κεφαλὴν, ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ προσέθεσε τὴν ζητουμένην φράσιν.

Ἡ Φελισίς παρετήρησε τὴν προσθήκην, ἐδίπλωσε τὸν χάρτην καὶ τὸν ἔρριπεν ἐν τὸς σύρτου.

— Τοῦλάχιστον θὰ μ' ἐνθυμεῖσθε; ἐπανελάθεν ὁ μαρκήσιος.

— Τὸ συμφέρον μου σας ἀσφαλίζει, ἐγὼ οὐδὲν ὑπόσχομαι· προσπαθήσατε καὶ ὁ ἴδιος ἴσως ὁ διάβολος σας βοηθήσῃ.

Καὶ διακοπεῖσα αἴφνης:

— Ἡ πριγκιπέσσα, εἶπεν.

Τῷ ὄντι, ἡ πριγκιπέσσα εἰσῆρχετο, ὁδηγηθεῖσα εἰς τὴν μικρὰν αἵθουσαν ὑπὸ τῆς Κλάρας, ἣτις ἀπεσύρθη ἀμέσως.

Ἡ πριγκιπέσσα Καβάλι εἶχε, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, βασιλικὴν καλλονήν. Ἐνθυμούνται ἀκόμη τὴν λάμψιν τῆς παραδόξου ἐκείνης καλλονῆς, διαβοήτου ἀπομεινάσης ἐν τῇ πλειάδι τῶν καλλονῶν τῆς ἀποικίας τῶν ξένων.

Ξανθή, χρυσόχρους, μᾶλλον, σπανίου ξανθοῦ χρώματος, κατεῖχε πρὸ πάντων, ὡς πρώτιστον προτέρημα, δέρμα λεπτόν, ἐξάισιον, καθιστάμενον ἐτι μᾶλλον καταφάνες, καθόσον περιεβάλλετο πένθιμον ἐσθῆτα.

Ἐτίμησε τὴν ράπτριαν διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς φιλικῆς καὶ προστατευτικῆς καὶ ἐμειδίασε πρὸς τὸν μαρκήσιον, ἐνῶ τὸν ἐχαίρετα ἀγερώχως.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η Ε Υ Α

Λιτήρημα René Sosta

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

— Ναί, κάποιον, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ, καὶ ἔρχομαι νὰ σας ἀναγγεῖλω, ὅτι ἡ μήτηρ του θὰ ἔλθῃ αὐριοῦ νὰ σας ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου δι' αὐτόν.

Ὁ ἱατρός παρετήρησε τὴν κόρην του μετὰ πραγματικῆς ἐκπλήξεως.

— Καὶ σὺ μόνη κατῴρθωσες ὅλα αὐτά;

— Ναί, πάτερ μου.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νέος; διότι ὑποθέτω ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷς, εἶναι νέος. Εἰπέ μοι τὸ ὄνομά του καί, ἐὰν εἶνε ἄξιος νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον ἐκείνην, διὰ τὴν ὁποίαν καθ' ἐκάστην εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι μοι τὴν ἔδωκε θυγατέρα, θὰ τον συζευχθῇς.

— Εἶναι ὁ κύριος Ἐδμόνδος Δεπερέ, πάτερ μου.

— Ὁ κύριος Ἐδμόνδος Δεπερέ... δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα αὐτό, εἶπεν ὁ ἱατρός, μὴ ἐνθυμούμενος πλέον τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐδμόνδου.

— Εἰσθε πολὺ ἐπιλήσμων, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα καὶ δεικνύουσα ἐπισκεπτῆριον.

— Αὐτὸς ὁ νέος, ὅστις ἦλθε νὰ με συμβουλευθῇ πρὸ δύο ἡμερῶν; ἡρώτησεν ὁ κύριος Δεβώ, ἀναγνωρίζων τὸ ἐπισκεπτῆριον τοῦ ἀσθενοῦς.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, πάτερ μου.

— Καὶ σε ἀγαπᾷ;